

11429

Bibl. Jag

1

Maryja z Kozaków Dawlikowska

R. ALEKSANDROWICZ
KRAKÓW
PLAC MATEJKI L. I
SKŁAD PAPIERU I
PRZEBORÓW MALARSKICH

hs 1566

AP 434 m4281

~~Rachunki~~ "Zera"

Kielich Lubczyku

te hwahe
more as hwa
w hwa hwa

Dr. Ch. M.

1922

Świeciły trzy krzyżyce
leciały trzy czarownice.
Leciały z daleka
po niebieskich drogach
czasem ginęły w chmurze,
a na Łysej Górze
dyabeł, dyabeł na nie czekał
o złotych rogach.

Jedna miała rudy włos
na czarnej miotle leciała w skos,
Glej! Glej! Glej! Glej!

Druga jak imia siwa
trzymała się ozoga
póżywa
Glej! Glej! Glej! Glej!

A Izabela, nieboga
podobna do białej jaskółki
miała złociste włosy
na nich wieniec z wiatulki
rwanej o półneku na Łące,
w mierzaznej poświacie -
Miała usta czerwone,
ciało kocim sadłem świeczce
i ocy płonące cierpieniem upadłem.
Zachata na Topacie
Glej! Giej! Giej! Giej!

Na Łypej Górze pod cieniem brzech
Chrujny
dybek zasiadł pozorny przy ognisku czerwonym
owinął się ogniem
złamie objął kopyta,
i czarownicę się pyta

Tej której włosy rzyj
 Tej co sowa, treszka
 i Tej która srebrniejsza niżli Talara miedziana
 — a co go kochają?

O rzece Ta rzyja ruda:
 Kocham cię szatanie,
 miłuję cię me usta za twoje całowanie
 za szaleństwo cuda —
 Tyś mój!
 Kto cię zranił Ten Twój!
 Zamieniem mnie zwigi
 i zawsze przy mnie stój!
 Niema nic we wszechświecie prócz Twojego
 uścisku,
 on jest Trójkątem w gwiazdzie Salomona,
 ku Tobie leży jak błyskawica
 w drzewo nocy w szumie, w niecierpki pisk
 ja, czarownica szalona!

Jeszcze ta stara siwa
brydka jak płaz:
Ciało moje: pusta płachta
skarby z niej wykradł mi czas,
Tak to bywa.

Kochali mnie książka, szlachta
królowie, panowie, sam Bóg! —
Książęci deptana siłą młodych nóg
jako szczypanka lub skorek,
i jeno dla Ciebie jeszcze skarb zamiera
mój pusty worek —

Noc, gdy książkę pruszy
przychodziś ku mnie
stajesz u wężłowa
i chciwemu rękami w ciała mego trumnie
szukasz pięknej jak kwiat szczypanki
mojej duszy —
Ty jeden jeden jeszcze chcesz czegoś odemnie

więc włokę się za Tobą w niepowrotne ciemnie
 i kocham cię, kocham szatanie
 za łaskę Twoją:
 cudne poizdanie!

Szatan miłoty, gładni brodz
 na Trzeciej czarownicy spogląda urodz
 i wrywa ją do siebie
 sadza na kolanach —
 — Radziło Traska w polanach.
 I słychać ciche słowa
 smutne jak śpiew Tabzdzki:

Teśknota mnie tu pzdri
 Teśknota wichrowa
 i żalność bez miary —
 Zdradził mnie z siebie jedyńcy.
 Ty mi dochowaj wiary
 i nie wypuść mnie bez winy.

Za miłość zapłać miłością
za pożądanie pragnieniem
choć jesteś jeno ciemnością
i bozym cieniem ---

Zabierz mnie do domu
nie daj mnie nikomu
ani ludzicom, ani Bogom,
przyjaciółom ani wrogom
Gdyż nigdy nie słyszano, nigdy nie
mówiono
by dyabeł, dyabeł rwał duszę potępioną!

Na Łysej górze czerwiz się Tęczy kopyta
skazę w Tarcu widma białe i cienie białe
Glej! Glej! Glej! Glej!

5
Zwizdły bukiet na konsoli.

Ziołkłe strzepy
jedwabiste włosy
jakby w błocie
mursane, ciągnące —

Gwizdzik Tępy
wyrędniałe włosy
w których złocie
strzepy suchosć rany —

Wyschłe drzewy
których odma kłęśnie
lepkie miody
sięgnając na wieki —

Młut zielony
zwisłe wiotkie mięśnie,
zgniłe brody
kaprawe powieki —

Wstrętnej róży
zółta trupia głowa
przy piwoni
której płatki czerwone —

Liść się nury
liść zwisa bez słowa
jak ruch dłoni:
wszystko, wszystko jedno —

Dom na modrzewiu.

Na niebotycznym modrzewiu,
modrzewiu o lekkich włosach,
który się w światła zarzewiu
kółczy, i w złotych rosach

wisi ptaszce gwiazdka —
gwiazdka — skorupka orzecha,
domek, nad drzwiami sześca
sześca ze stoica gwiazdką.

Wysoko, wysoko, wyżej
wyżej niż sięgnie drabina
niż człowiek sam się wywspina
ciemni się domek w mgłę rypiej.

2
Z wierzchołkiem cęfa się, stoi,
wraca, kołuje w niebiosach,
w niebiosach gdzie blask się roi
i płacze w modrzewia włosach.

— Był modrzew, rosł opity —
Nie wiedząc poco ni czemu
włożono ciziar młodemu
i wynieść ciziar w bliski —

Tam! Na modrzewiu, w pośpiewie
i w znie, zamieszkać chcę!
Chcę! W mój żalonym gniewie
pod złotą skórę się i rdzę!

I w domku pod chmur koronę
przekrzywić na bok głowę
głowę zadowolnie wtulając
w piórka czerwone i białe —

Ź płowe — Ź nie nie zgodac
leer w bezpiereństwie głąbokiem
głupio, o głupio, spojrzadac'
na ziemię, w dół, jednym okiem —

Bajka o gobelinie

W gobelin modro zielony, w gobelin żółty
i siwy

dajcie mi wiec o ludzie —

Wkopać się w świat obcy światu
w wlniany drin ponad driny
po zycia niesłodkim trndzie.

Przednie duszy przez wlnę, przednie
przez barwy pawie

z trosk się wyrzucić i łez —

Wejść i odpocząć i zasnąć, odpocząć
z ustami w trawie
kolorn ver Verouése.

Nadenną liść się rozmnoży, liść
się ku ziemi pokłoni
i kwiat się słońcy w więzanki

Wachamyk pstry zamajacy, wachlarnyk
w mej zlotiej dłoni
spoczywającej kochanki.

Na drzewie szdrie gołzbel, spokojny
gołzbel z welny
w zaroślach jeliu się zdziwi -
Brodaty pan stanie przy mnie,
brodaty, miłości pełny
pełniejszy niż ludzie żywi.

Ten który nigdy nie mierny potęgi
ani stodycy
nych ust, wyblakłych korali
Który miłości nie szepnie, nie wysnuje,
i nie wykrzyknę
i nigdy się nie oddali -.

W gobelinie modro zielony, w gobelinie
złoty i siny
dajcie mi wieść o ludzkiej!

Wkrocie się w świat dny światu
w wielką dny ponad dny
po życia nieskończonym Trudzie...

Barwy

Oto jest fiolet, dźwięk cieni idący zwinem,
fiolet łezzący miłość czerwienią z szafirem.
Tam brzoź różowa kora i zieleni wesoła
a w jej ruchomej szacie nieb błękitne koła

Zas w me nimie białe, białe, ciche, jednostrajne
bo noszę w sobie wszystkie barwy skupioną Tajnę.
O jak się w tej białości mojej ślicznie męczę!
Chcę barwę być — a ktoś mnie rozbije na tęczę?

O Racie Październiku

Wigte złote dłonie
 lecz z wysokich kłonów
 spadają przez mgłę białą
 w szareczną drogę, zagaiów.

Czerwony kąt jesienny
 zmęczony kąt Październik
 idzie przez las przez łąki
 przez pola i przez ściernik,
 i wszystko co jest życiem
 jasnością, barwą, wonią
 dojrzawszy niszczy krawędź
 kątowską swoją dłonią.

Idzie i wnet spotyka
 starego robotnika
 który tak z Twoją ręką
 do tego Października

" O Racie Październiku
 patrz, kości me ułomne —
 młodość mą, włosy, rozum

Straciłem gdzie? nie pamiętam.

Trzęsie się we mnie serce

i chorób mam bez liku,

Pozwól mi przejść spokojnie
mój panie Pańdzierniku. //

Wciąż te same dźwięki

biegną się wkręgu na drodze,

podumał jak Pańdzierniku

usięgnął się niebodem.

Wtem znów nadechodzą z dala

~~szumy~~ malutka stara baba

uginą się jak gałąź

stłamana wpił i słaba

i mówi: „panie Racie

pozwól mi przejść bez kłopotu

na sprzedaż noszą ją

i gęsi dwie w koszyku.

Chusteczka fioletowa,

Kajłonek na mnie siwy

Puszczajcie dobrodzieju
przebież mi nie krywy!"

Wzięte złote dłonie
kładę się wkręga na drodze
podumał kąt Październik
ustąpił się niebode.

Panny aż oto idzie
dziewucha nad dziewczyną
spódnica jak ambona
warkoce jak Ławieny.

W aksamacie kwitną różę
bławatki i paprocie,
oczu jak modre szkiełka
a włos skrzypny w łocie.
Pierś jak gliniany dwójak
bawi czarne jako sadza —
Zmieszany kąt Październik
ścierają jej zagradza.

"Wielmożny panie kacie

nie zachodzi Ty mi drogi.
Późno już, kiedok na niebie
białe wystawił rogi.

Puść-że mnie panie kacie
spieszno mi do kochanka...

— Giej! kiedy mi zapachniał
gwóźdek i macierzanka;

— Puść-że mnie Pańdzierniku
pizknie ci podryżkuje —

— Giej! kiedy góries zakwitły
piwonie i leluje ....

— Giej! kiedy krasa Twoja
zabardzo mi różowa ....

— O Panie Pańdzierniku
stojce się w chatach chowa
a mnie tu na złej drodze
godziny leżą płone

— Giej kiedy mi twoje serce
Twoje serce za czerwone !!

11
Toczą się złote rzce
Trzysie się brzoza Łysa
Pańdziernik ujął dziewczkę
i krasę z niej wysysa ---

Kalotnica

Pantofelki szklane
skrami malowane
z dwoma skrzydełkami szarawymi
po bokach --

By tańczyć Tak lekko jako światło Tańczy,
memetowym krokiem --

by ich nabrawszy wstąpieniem głębokiem
w oddal wlatywać, na żorawią drogę
i siadać na obłokach

lub na zamkowej wieży chwiejnym szczybie
założysz nogę na nogę.

Pantofelki szklane
skrami malowane,
winięte w błękie,

dane mi z ręką siuletniej, doświadczonej wrośki.

abyś ty w niebo wpatrzony
głupiającami słone szlami
które mi dają twą kradzie

~~gwiazdami~~ moje złote,
dojrzał nad sobą moje małe włosy
związane ku cieni
i przyjmował się im dokładnie,
myśląc że oto włosy Twojej żony
i jej saklane pantofelki
raźniają ją ci wreszcie gwiazdą i wielki...

Żal

Olej moje młode lata, -
nie zobaczyły świata!

Żyły w ciasnym ogrodzie
mały bratku akasmit
deszcz kwiecia, błoto grudnia
i kamienie kamienie.

Nie upoiły zrenie
blaszkiem Krzyża południa
nie widziały piramid
ni stonia na swobodzie.

Nie dla nich skwitły ziola
na Himalajów boczu
nie dla nich dżungli ciemnie
dyszały w cudów ściśnięt -
W wielkiem świecie igmymku
obyło się bezemnie,
bez mych patrzących oczu
i myślnego czoła ---

Niebo

Na cieplej niebieskiej Łące
pasz się białe zające
pasz się białe baranki
w kwitnącej rosie porutki...

Niebieskie Łąki bez granic
nie słońcu nikomu na nie -
są dla tych białych zająców
są dla tych białych baranków
i dla skrzydlatych Tysięcy
myśli radosnych kochanków....

Świat jak mydlana bania
na słońce wisząc bożej
driy chwije się i ślania
kryjąc się w barwach zary.

Potęcił o mę duszę
ze stubarowym niniemem,
świat jak igrowa bania
w ślacie pioropuse
wzdęta bozym oddechem
wiosennego kochania...

Świt.

Zarilewilo się śniadane niebo, porosło trawą bregiem widnokręga
z za gór wypęłały smoki granatowe i popłynęły ^{wzroś} kiedy ~~zaczęły~~ nie śigga,
a po nich wielkie szafirowe płaki swe długie skompyta rozłożyły w prunim,
zaś napracowało świat był szarociemny, i jak niei pusty bez kreślenia ni cieni.
Gwiazda świeciła mocna i ognista, pariera czarnej nocy ciche Amen,
z pod ziemi barwa cóża wyjęta, w powietrzu pachnie jakoby cyklamem -

Kto pogubił te pióra różowe na niebie ?
Aniołowie kochania, kochania, kochania ;
Popłynęli daleko — nie do mnie i siebie
lecz tam gdzie sąby płoną snem oświecania.
Aniołowie miłości pióra pogubili
wiosną w oddal rozkosa, rozkosa, rozkosa,
różowe perłunki, wiekowi cnotaś chwili
i pełne łez aury, i róż pełne kosa.

Jedno pióro nad naszym tym zawisło domem
gdzie w śnie brak złotego, złotego płomienia
i zawisło nad nami różowym ogniem
i zawisło nad nami ciekawem wspomnieniem ---

19
Kto pogubił te słowa, rozowe, na wiebie?

Aniołowie kochania, kochania, kochania.

Portynieli daleko - nie do mnie i ciebie

- lecz Tam, gdzie były płonę snem oczekiwania -

Bajka.

złote węglarskie zagłębienie, pod kosem
niegłęboko
ponad czarny, czarny śnieg,
i znany węgiel biały jak białe jabłko
biały na śniegu śnieg.
Na zielonej łące w ranach Trzechy, diki
złoty jasny bryl,
złoty złoty-rodzaj iłowy, gwałtowny
i liści zielone bryl.
Zaś w łagodnej cieplarni wybył skwapliwie
łodowy koral chwast,
wrosły zielone topolki, srebrne igliwie
czaraw biały, pełen gwałtowny.
Wcis, obalone cudem jako białe kłęby
spoczęło w śnie niepaństwa
a cudem, wielkie śniegi ~~na~~ nowo się snują
— w cieniu śniegu pisał biały, białe —

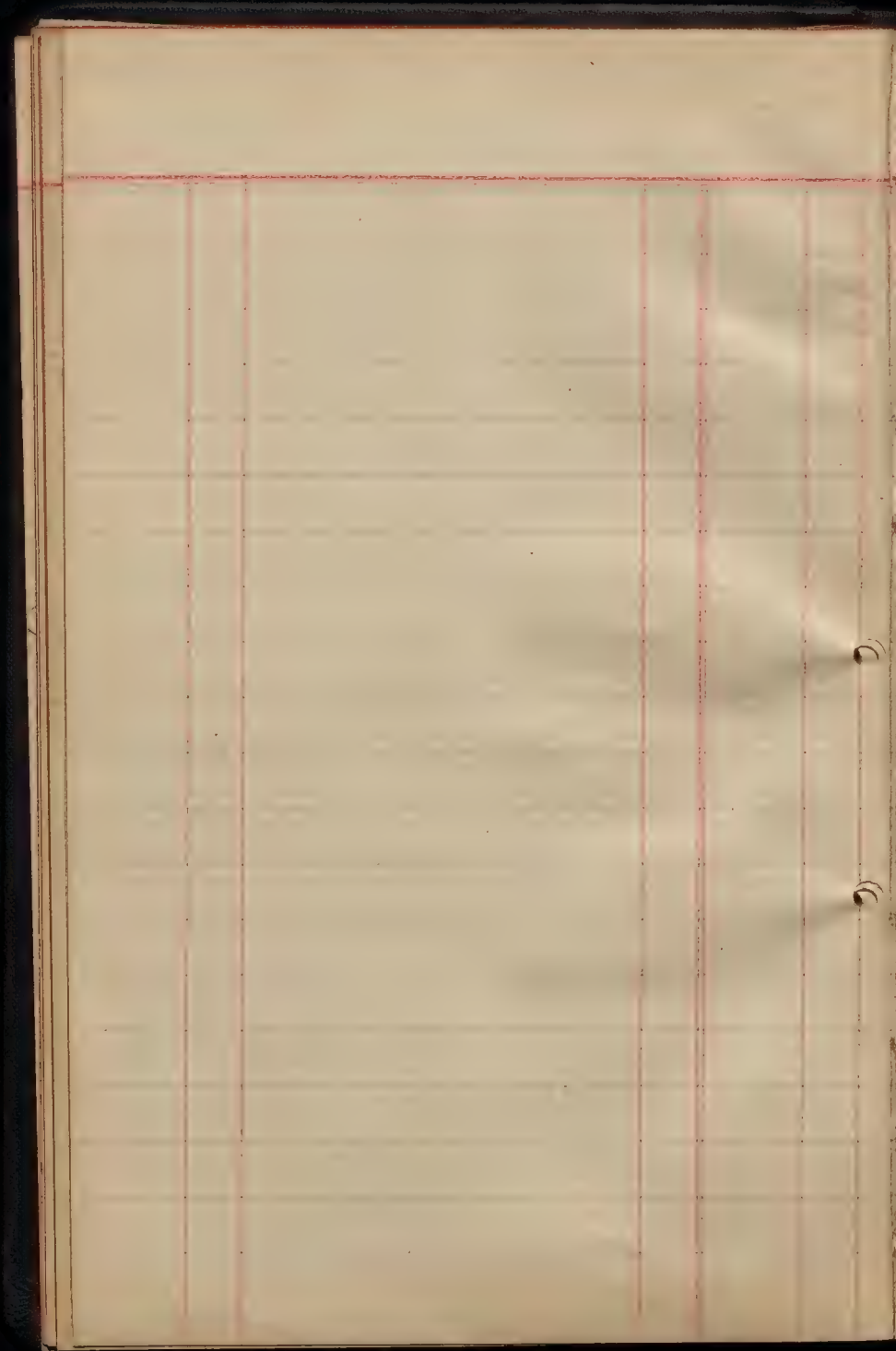

Historyjka.

Kiedys mi o tem mówily
garbate kościelne babki;
W swym locie psoty i zawily
wpadł motyl - cud do pułapki.

Nikt go nie myślał tam szukać
w pułapce, tręcej myszki,
więc przeszł o ścianę szukać
i kryszei - lecz było to cieżg...

Gorendny motyl admirał
w czerni i cypłym karminie
skrydło na złotej stronie
położył i dogorywał .....

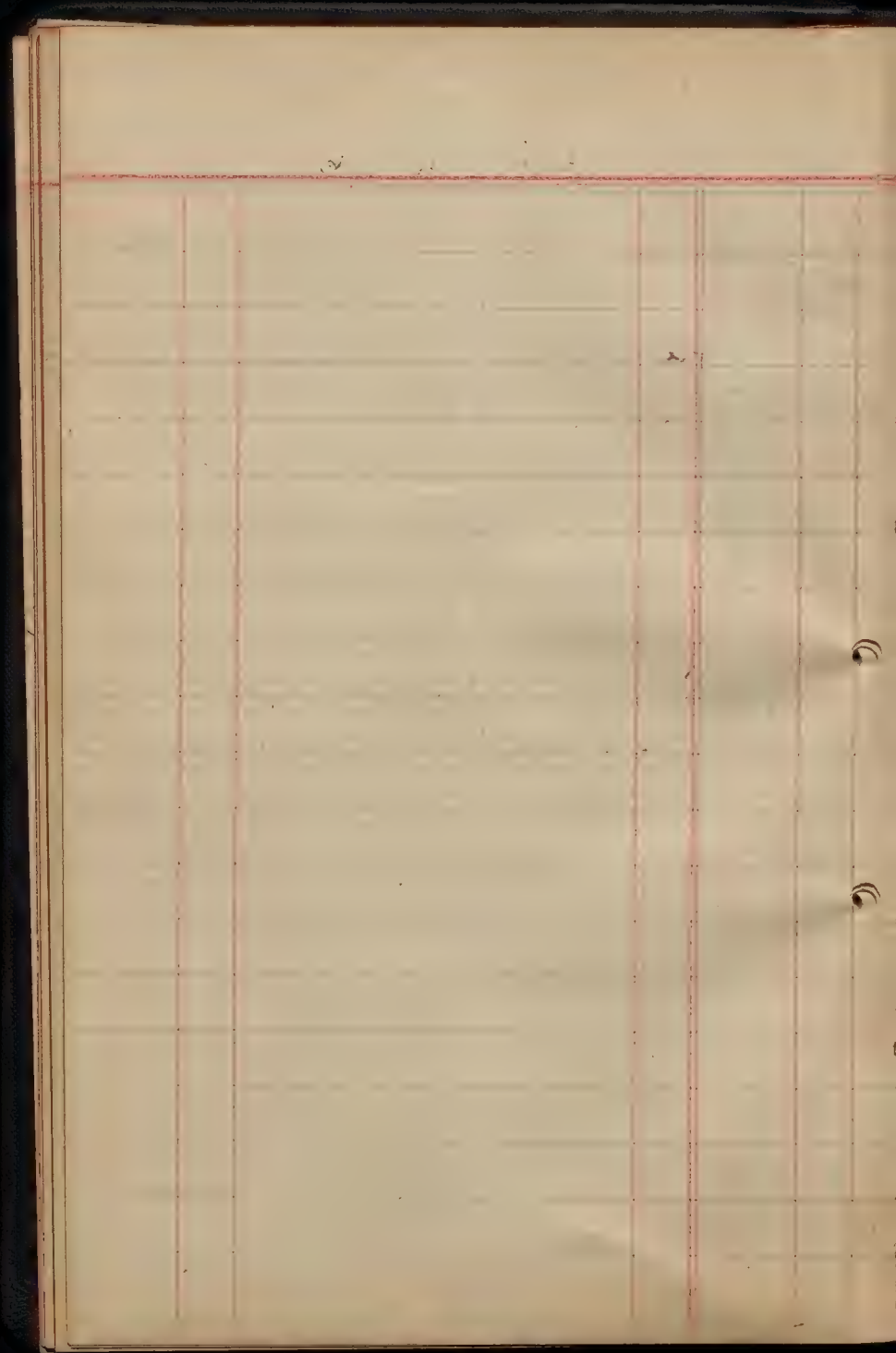
/LITWA / Sierpień, Wiosna

Gilmujcie, pilnujcie ostatnich dni lata
 gdy jeszcze zielone bije zegar chwile
 w które się już niezwykły karmin gęsto wplata
 Kobięto! Włóż maskę i skryjta myśl
 i biegnij i szukaj w złośliwej obawie
 w chińskim Pawilonie i w szepalerów cieniu -
 (a usta się już kładzie... żorawie!! żorawie!!)
 gdzie wy wójtajcie siebie po imieniu -

Gilmujcie, pilnujcie ostatnich dni lata
 gdy zielone wachlarze drzew migają płótnem.
 O Kobięto pociągna, Kobięto bogata
 Szukaj za jaworami, za różanym płótnem
 pytaj się pawiczych wód w obłąkanej stawie
 gdy żółk bytu przepływa przez trawę
 nieopornie

(a usta się już wznosi... żorawie!! żorawie!!)
 gdzie usta które miały całować Twą duszę?

22
Miłosna kółysanka

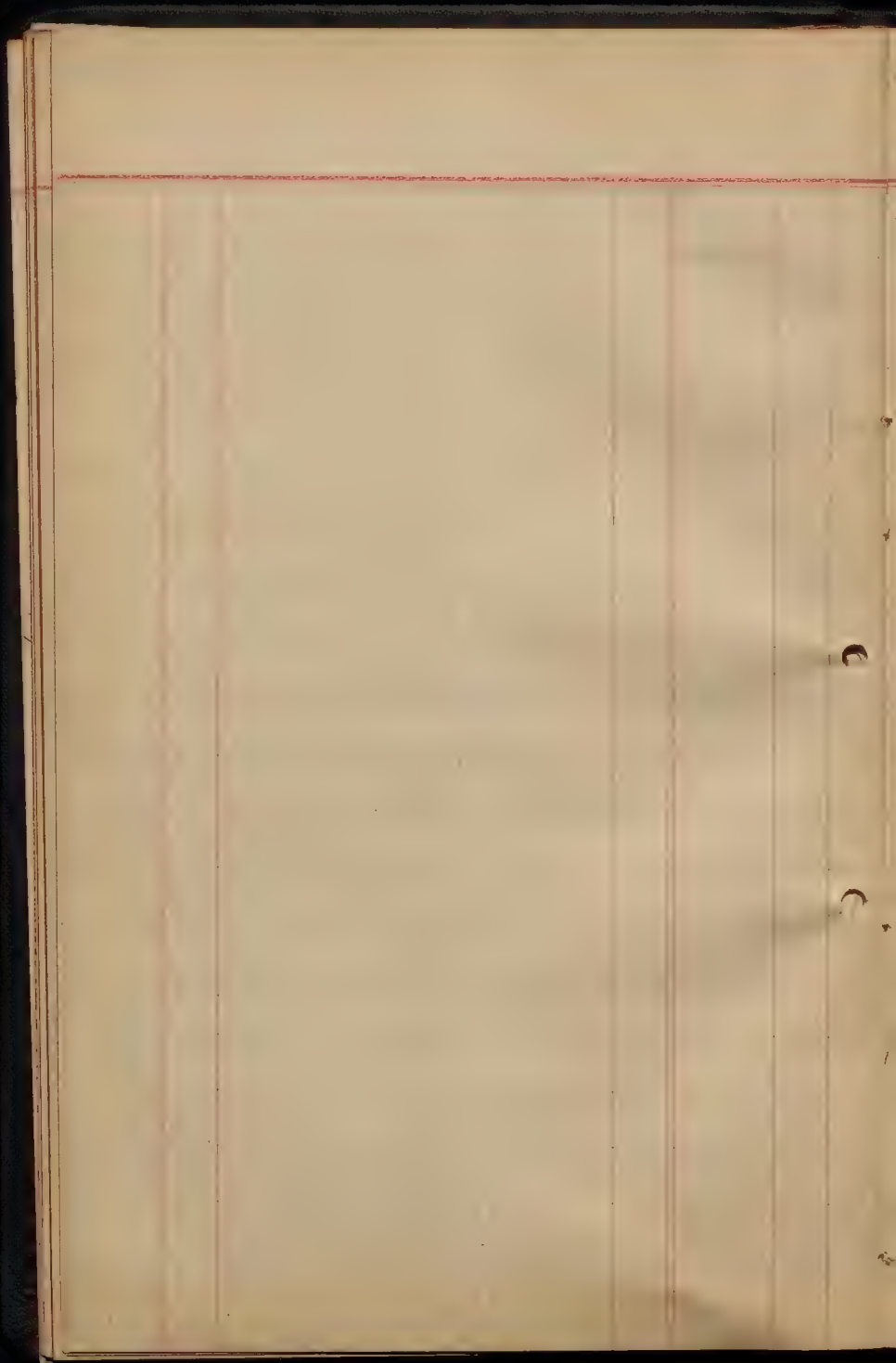
Oczy Two ciche są jeszcze, oczy Two ciche są jeszcze
kiedy mnie bierziesz w ramiona --
Spokojnych gwiazd płyną deszcz, łagodnych gwiazd
płyną deszcz

i śnieg na śniegu gdzieś kona --
W milczeniu zbladły nam twarz, w milczeniu zgasty
nam twarz

i dusze bledną w miłości
w błękitnym stoi oparze, w półsemmym stoi oparze
różowe jądro światłości ...

Spoczywam na Twojem łóżu, zasypiam na Twojem
łóżu

jak na dnie srebrzystych masy
stojących gdzieś na rozdrożu, wstrzymanych gdzieś
na rozdrożu
w oczekiwaniu kochanki ...

Richard Ruberyku

Richard Ruberyku

miłosnego ziela,
mędrszego nad wszelkie ziela,
zerwane go w imię dyktora Samuela,
i Anaela
anioła.

Richard Ruberyku mieszany ze łzami
cigielkami łzami które na dno leżą
z szeptem wipch włosów splecionych nad świątą
ze srebrem świętej nocy nieprzespanej
z mrocznym gwoździkiem i wanilią marzeń
z gęstą, miodową krodzicą
świątecznych wydarzeń
z umiarem wstępu bardziej upojonego
wielu zaszeptu i dumy tej ziemi
z myślami ciemnymi
z chęcią tryumfu i śmierci przez niego.
Richard Ruberyku

miłomego ciota
młodsze nad wszelkie ciota
zerwane w imię dyktora Samuela
i Anaela,
aniota.

Erótyle

Chce być dla ciebie jak stulista róża,
Wśród świata Technicy wśród głów wznoszący
być się w me usta musiał, jak się musza
niekiedy owad w jej zawrotnej głębi
w jej krowawym sercu w którym śmiało gości.
Chce być się w Twódkę wlił jak on się wije
gdy go różana upojność pozagłubi
w ciemnym kościele jej świętego wystna
gdzie grunty organy woni i dźwięki bije
i wśród nilesenia wół westchnień się

spigłora..

O jakże wielką jest potęga róży!
o jakże mocno bije woni dźwięki!
Chce być zaginął, jak gnie zmieszany
owad gdy kielich go śmiercią odurzony
i w swoich błędnych zębach pogrzebie..
Stulistą różę pragnę być dla ciebie —

un
ry
het

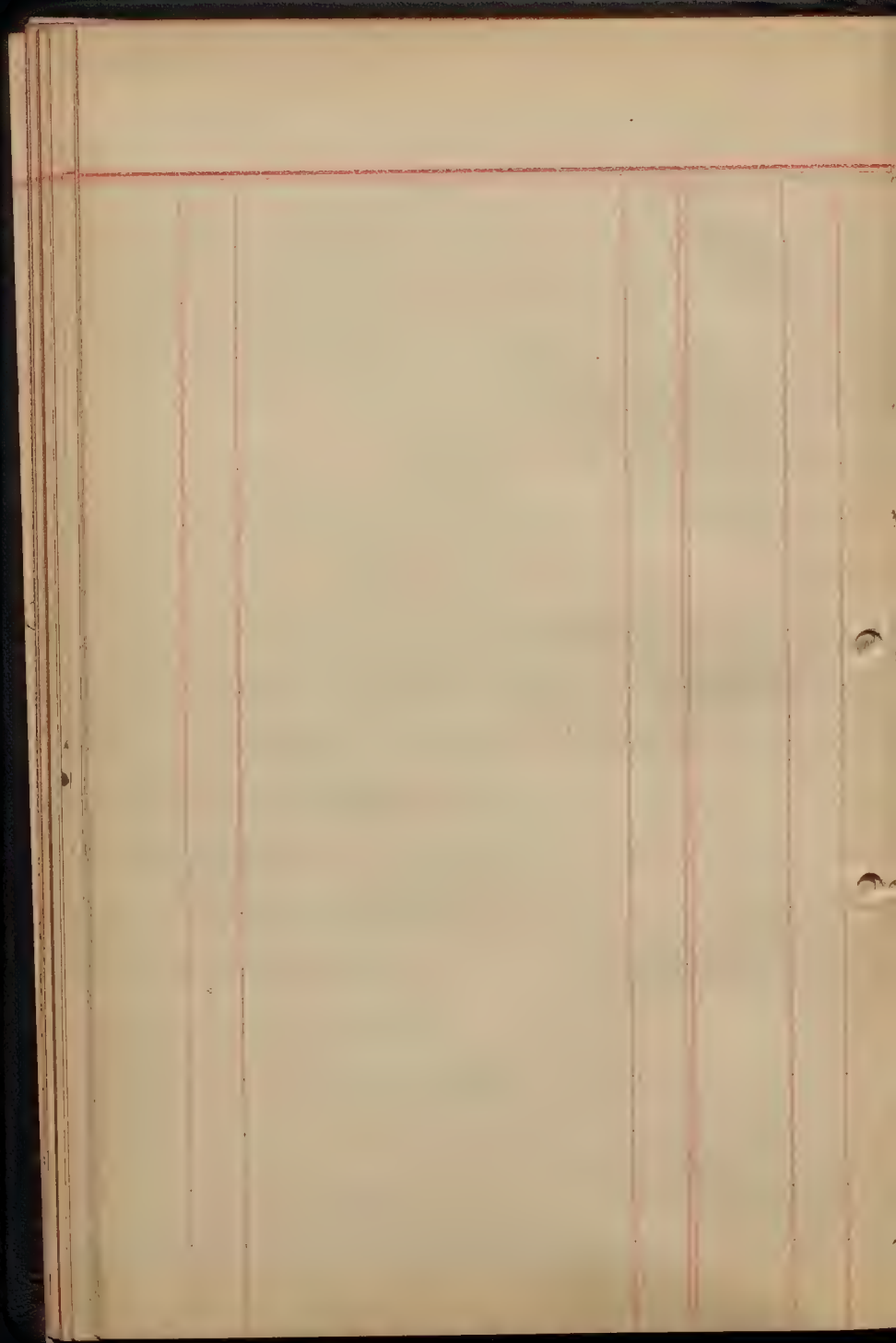

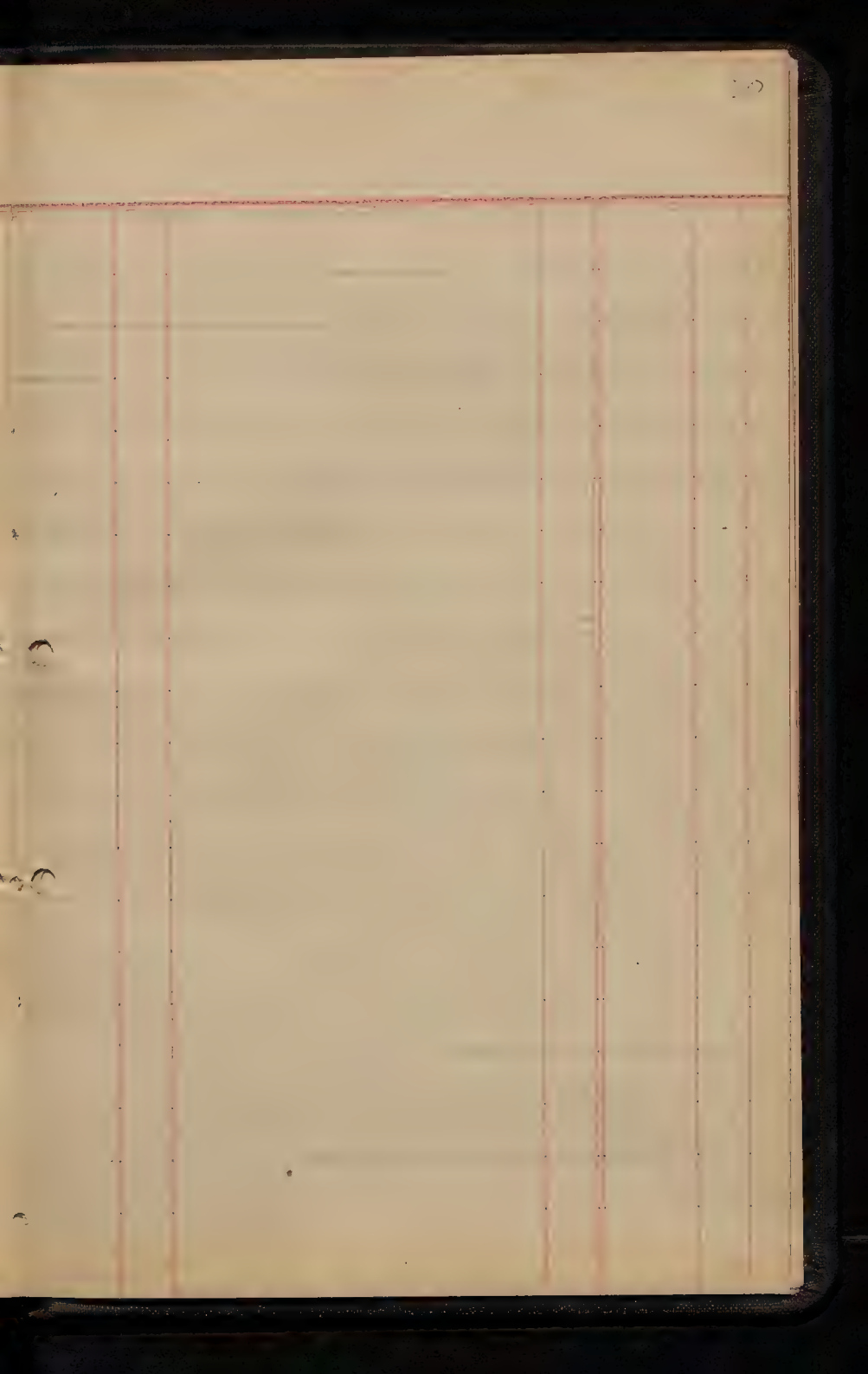

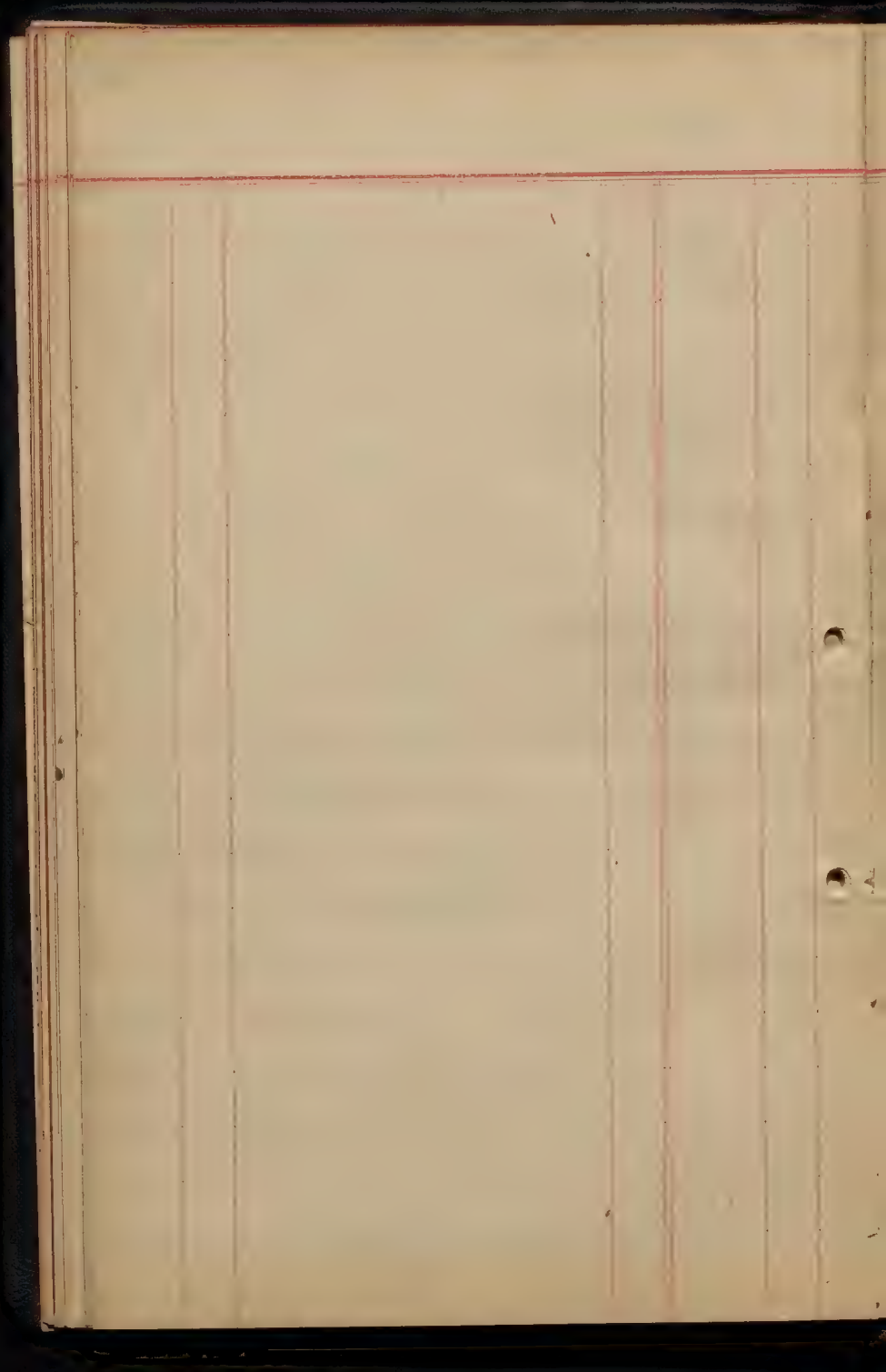

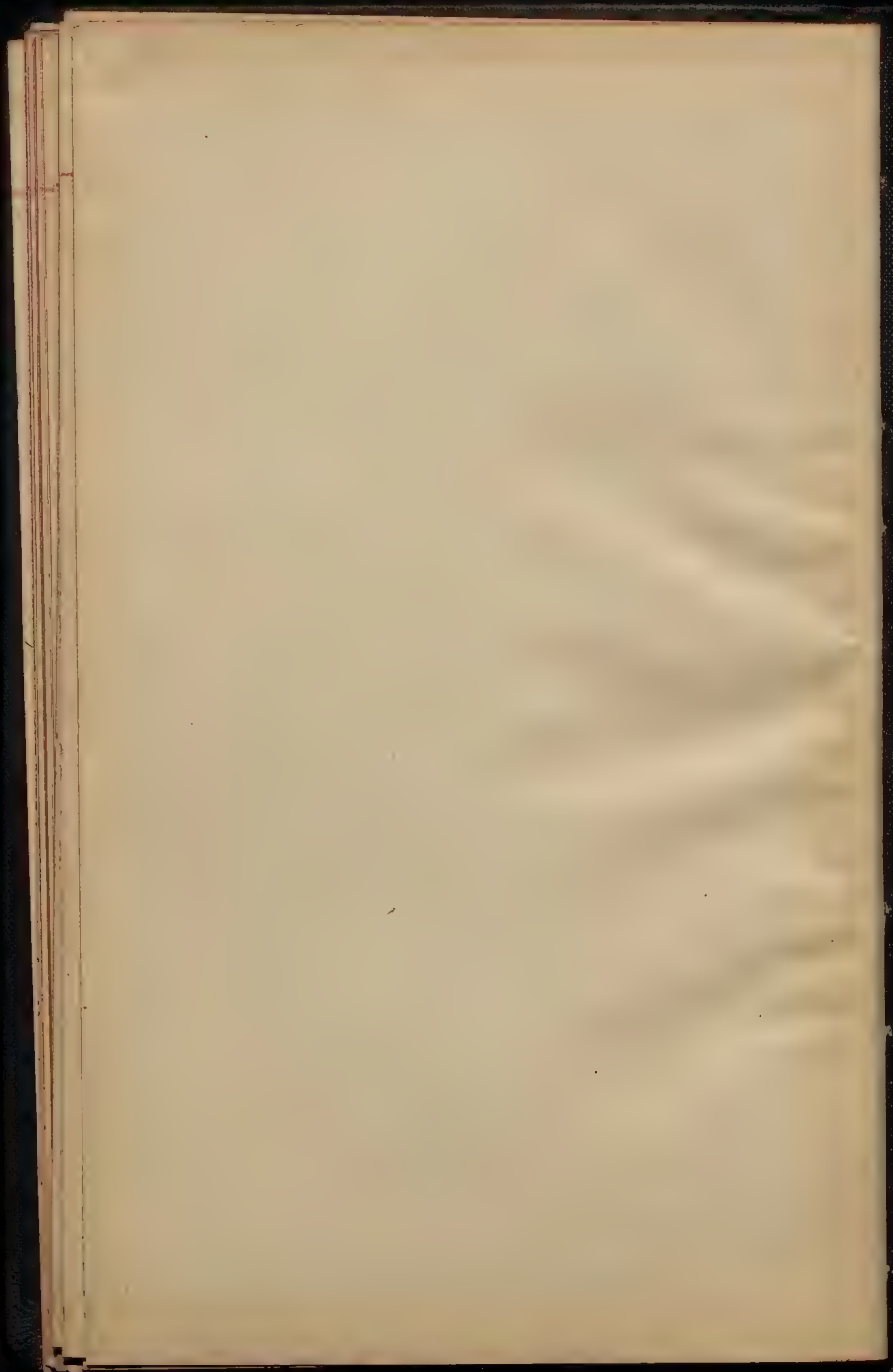

100. 43

5. 1. 1900. 100. 43

100. 43

.....

.....

.....

.....

ANZTG

RYS. MARJA KOSSAK-PAWLIKOWSKA

100. 43

m428

